I en stillastående landsort kan mycket hända på en gång i en tants (Ted Forsström) lägenhet och ljudnivån kan bli olidligt hög för en granne (Kaj Korkea-aho) att utstå. FOTO: FRANK A UNGER

Fångar Österbotten i ett nötskal

Recension Teater

- **Pleppo Två – Vi mårar åpå!**
- **Premiär på Wasa Teater lördagen den 12 november.**
- **Av och med: Ted Forsström och Kaj Korkea-aho**
- **Registöd: Åsa Salvesen**
- **Scenografi: Erik Salvesen**
- **Musik: Stefan Lindblom**
- **Kostymdesign: Ina Nordberg**
- **Mask- och perukdesign: Fia Derghokasian**

FÖRVÄNTNINGARNA VAR höga redan på förhand då Pleppo Två – Vi mårar åpå! hade premiär på Wasa Teater på lördagen.

För fem år sedan då Pleppo Live! – Välkomna till mommos gjordes på Wasa Teater gick den för fulla hus och spelperioden fick förlängas och föreställningen fick flytta från Studioscenen till stora scenen så att alla som ville se den fick chansen.

Nu är det stora scenen som gäller och denna gång är det endast Ted Forsström och Kaj Korkea-aho som tillsammans gör showen och ger liv åt alla karaktärer på scen, utan någon annan skådespelare.

När förväntningarna är så höga redan från början är det risk för att bli besviken men det är en onödig oro i det här fallet. Humorduon lyckas också den här gången roa premiärpubliken storligen under den lite över två timmar långa showen.

ALLTING BÖRJAR med en tågresa. Destinationen är Pedersöre och Bennäs tågstation. Hem. Ljuva hem. Eller bitterljuva.

Hela föreställningen andas en hatkärlek till hemsoporna och Vi mårar och åpå! är ett sätt att se på den österbottniska folksjälen och då mera specifikt Pedersörebon.

Enligt Ted och Kaj finns nästan allt de förknippar med sina hemtrakter inbakat i frasen "Vi mårar å på"..., lugnet, envisheten, pliktkänslan, styrkan, trötthetten, glädjen, ledan, framtidstron och den starka oviljan att förändra sig.

Att bo i Helsingfors och komma tillbaka till Österbotten på besök och se på hemtrakterna med nya och kanske också lite fjärmande ögon är ett återkommande tema i denna show.

För förändra sig vill inte österbottningen och speciellt inte Pedersörebon om vi får tro den här showen.

Väl framme i Pedersöre får vi i publiken bekanta oss med både gamla kända karaktärer som Murri och Backlund och nya karaktärer som Darling och Sune. Föreställningen innehåller också musik och flera av sångerna tillhör höjdpunkterna i showen.

DET TAR en stund innan föreställningen kommer i gång. Prupphumor är inget som undertecknad är speciellt förtjust i, och det är så allting börjar. Men det går inte att undgå att charmas av dessa två underbara män som ger allt av sig själva på scen, ibland blir det väldigt blottande och allvarligt, just före eller efter en dos av under bältet-humor.

Pilin får mycket plats i den här showen, pilin, stjärten och pruppar, och pannrummet. Och brunbetan finns fortfarande med. Humorduon har tillsammans skrivit materialet till sketcherna som showen består av.

I många sketcher är det orden och hur de uttalas och i vilket sammanhang och kontext de sägs som blir det roliga och det är ett under att Ted Forsström och Kaj Korkea-aho lyckas hålla tungan rätt i mun då replikerna levereras i en allt snabbare takt. En av de sketcher som tydligast exemplifierar detta är "Tedags", där de leker med samma ord om och om igen och det blir bara roligare ju längre sketchen håller på.

En favorit som är tillbaka är också veterinären Klaus-Verner Brötchenbaum (Kaj Korkea-aho) som ackompanjerar sig själv och sin sång på flygeln i ett fantastiskt sångnummer i slutet av andra akten i sketchen "Finns det liv i rymden", en sketch som kulminerar i detta sångnummer som innehåller flera kända sånger, bland annat av Adele och Queen, men med nya texter av Ted och Kaj. Ett annat fantastiskt sångnummer under showen är Testorm som får nästan taket att lyfta i teatersalongen.

Stundtals andas föreställningen väldigt mycket Kaj Korkea-aho, religionen och frireligiositeten får sig ganska många kängor och i "Kajtalk" beskrivs det som krävs för att vara en äkta österbottnisk man, han skall vara tyst, ha penis, genomgått militärtjänsten och skjutit ett djur. Om sig själv säger Kaj att "Gud var riktigt på humöret" när han skapades då han är finlandssvensk, stammar och är homo.

TROTS ATT föreställningen ibland känns mycket som Kajs uppgörelse med trångsyntheten i Österbotten, är det som team de här två skapat denna show och som team de inspirerar varandra.

Det är svårt att se den ena utan den andra och i sketchen Sune & Darling är karaktärerna de spelar siamesiska tvillingar som är sammanvuxna i långfingret.

Det beskriver kanske deras kreativa symbios. En symbios som har en väldigt positiv effekt för alla oss som får ta del av deras kreativa briljanta hjärnors produktivitet i denna humorshow.

Tiina Puharinen-Finne